

подобно на софийската, западнала твърде много. Въ връзка съ настъпилитѣ политически разногласия между Високата Порта и дубровнишката република, броя на поданниците на последната въ турскитѣ земи бързо намалявалѣ. Навѣрно не по-късно отъ 80-тѣ години и пловдивскитѣ дубровчани, подобно на другитѣ колонисти изъ разнитѣ краища на България, сж се изселили. Едно, което може да се каже съ сигурностъ, е, че отъ 1660 г. до 1690 г. участието на дубровчанитѣ въ стопанския животъ на града Пловдивъ е било съвсемъ незначително. За това и този градъ до самия край на 17 в. се споменава само като попътна станция на дубровнишкитѣ посланици¹⁾.

Последния дубровчанинъ въ Пловдивъ, за който се говори въ дубровнишката кореспонденция, е Матео ди Франческо Селендо. Презъ 1678 г. той далъ необходимитѣ политически сведения за вътрешното състояние на турската империя, а между другото съобщилъ, че въ единъ боенъ день московската войска е била разбита и напълно унищожена, а военачалникътъ ѝ едва успѣлъ да избѣга на конь, придруженъ отъ 200 души²⁾.

Презъ сжщата тази година за драгоманъ на цариградскитѣ посланици на републиката се споменава търговеца Андриаши, който твърде често е бивалъ въ Пловдивъ. Другъ по-постояненъ посетителъ на Пловдивъ билъ Флорио Джилбати³⁾.

Колкото и да била въ упадъкъ търговията на дубровчанитѣ въ Пловдивъ презъ това време, все пакъ въ града сж останали нѣколцина дубровчани търговци⁴⁾. Както тѣхното сжществуване, тѣй и стопанската имъ дейностъ не били гарантирани, понеже нѣмало кой да ги протезира⁵⁾. Това сж, обаче, последнитѣ сведения, които сж запазени за дубровнишката колония въ Пловдивъ. До края на 17 в. не се намиратъ повече следи отъ тѣхната търговия въ този градъ.

Както въ София, тѣй и въ Пловдивъ и Одринъ, дубровчанитѣ били измѣстени отъ търговци-чужденци и най-вече отъ мѣстни търговци. Нѣколцината дубровнишки търговци, които останали въ Русе и следъ 1680 г., сж посещавали само градоветъ на северъ отъ Стара Планина: Провадия, Шуменъ, Силистра и Варна. Тѣ не сж изнасяли стокитѣ си презъ Пловдивъ за Родосто по сухо, а най-вече презъ Варна по море⁶⁾. Затова Пловдивъ, а сжщо и Гиопса и Златица като стоварища на кожи и вълна сж били изоставени отъ дубровчанитѣ.

¹⁾ Презъ 1667 г. дубровнишкитѣ посланици не намѣрили дори гдето да преносуватъ въ Пловдивъ, поради страшната чума, та отишли въ съседното село Landos di Filipopoli, отъ гдето изпратили обширно писмо въ Дубровникъ. Писмо отъ 30. XI. 1667 г. на G. Palmota и N. Bona. fasc. 47 № 1851.

²⁾ „e sopraggiunteli per viaggio da Matteo di Francesco Salendo habitante in Filipopoli nostro nazionale nelle quali li avisa che supremo ministro dalli Moscovito di novo in una giornata campale e stato rotto e disfatto afatto e che apena lui à fatto fuga con 200 persone a cavallo.“ Писмо на Secondo Gozze отъ София — 13. X. 1678 fasc. 47 № 1849.

³⁾ п. т.

⁴⁾ Писмо отъ 21 октомврий 1678 г. на Секондо Гоце отъ София.

⁵⁾ Презъ сжщата тази 1678 г. въ Дубровникъ се оплакватъ, че между Пловдивъ и Тат. Пазарджикъ билъ нападнатъ дубровнишкия куриеръ и всичкитѣ му писма унищожени.

⁶⁾ Аварийни смѣтки отъ 1688 fasc. 37 № 1784.